

140 χρόνια από την Ενοποίηση – για τη δύναμη να είμαστε ενωμένοι

Автор(и): Растителна защита
Дата: 06.09.2025 Брой: 9/2025

Το 1878, μετά από σχεδόν πέντε αιώνες υπό ξένη κυριαρχία, η Βουλγαρία επανεμφανίστηκε στον πολιτικό χάρτη της Ευρώπης. Η Συνθήκη του Αγίου Στεφάνου δημιούργησε ελπίδες για την αποκατάσταση ενός ενιαίου και ισχυρού βουλγαρικού κράτους. Ωστόσο, μόλις λίγους μήνες αργότερα, οι αποφάσεις των Μεγάλων Δυνάμεων που λήφθηκαν στο Συνέδριο του Βερολίνου ξανασχεδίασαν τα σύνορα και διέσπασαν τα βουλγαρικά εδάφη. Το Πριγκιπάτο της Βουλγαρίας και η Ανατολική Ρωμυλία διαχωρίστηκαν, παρά την κοινή τους γλώσσα, κουλτούρα και ιστορία.

Έτσι ξεκίνησε μια νέα εποχή στη βουλγαρική ιστορία – ο αγώνας για την εθνική ενοποίηση. Έγινε αποστολή για πολλούς δημόσιους προσώπους, πολιτικούς και επαναστάτες που πίστευαν ότι ο διαχωρισμός ήταν άδικος και

ένα προσωρινό στάδιο στο δρόμο προς την πλήρη ελευθερία.

Το 1885, στο Πλόβντιβ, αυτό το όνειρο άρχισε να μετατρέπεται σε πραγματικότητα. Στην κεφαλή του ВТСРС στο Πλόβντιβ βρισκόταν ο Ζαχάρι Στογιάνοφ, ο οποίος ανέπτυξε έντονη δραστηριότητα και, με τη βοήθεια του Κώστα Πανίτσα, του Δημήτρη Ρίζοφ, του Πέτρου Ζωγράφски, του Ιβάν Στογιάνοβιτς, του Γεωργίου Στράνски, του Πρόνταν Τίσκοβ-Тсарнтаφόν και πολλών άλλων υποστηρικτών του σκοπού, κατάφερε να δημιουργήσει μια κατάλληλη κοινωνικοπολιτική διάθεση στον πληθυσμό ότι είχε έρθει η στιγμή για την ενοποίηση των δύο Βουλγαριών. Καθοριστικό ρόλο διαδραμάτισε επίσης η συγκατάθεση του βουλγαρικού ηγεμόνα – του Πρίγκιπα Αλέξανδρου Μπάπτενμπεργκ – στην επικείμενη πράξη. Ο λαός ήταν έτοιμος – η στιγμή είχε φτάσει.

Τη νύχτα της 5ης προς 6η Σεπτεμβρίου, η χωροφυλακή του Πλόβντιβ, υπό την ηγεσία του Ταγματάρχη Ντανάιλ Νικολάεφ και με την υποστήριξη ένοπλων αποσπασμάτων, καθαίρεσε τον Γενικό Διοικητή της Ανατολικής Ρωμυλίας – τον Γκαβρίλ Κράστεβιτς. Στις 8 Σεπτεμβρίου, ο Πρίγκιπας Αλέξανδρος Α' Μπάπτενμπεργκ δέχτηκε επίσημα την Ενοποίηση, επιβεβαιώνοντάς την έτσι ως κρατική πράξη.

Η αντίδραση δεν άργησε να έρθει – μόλις εβδομάδες αργότερα η Σερβία κήρυξε πόλεμο. Ο νεαρός βουλγαρικός στρατός, υπό τη διοίκηση κυρίως λοχαγών και χωρίς επαρκή πολεμική εκπαίδευση, επέδειξε εξαιρετικό ηρωισμό. Πραγματοποίησε μια ταχεία πορεία προς τη Σλιβνίτσα και πέτυχε μια αξιοσημείωτη νίκη, με την οποία υπερασπίστηκε την Ενοποίηση όχι μόνο πολιτικά, αλλά και με τη δύναμη των όπλων.

Έτσι, η 6η Σεπτεμβρίου 1885 παραμένει στην ιστορία ως η ημέρα κατά την οποία ο βουλγαρικός λαός έδειξε ότι όταν είναι ενωμένος, μπορεί να καθορίσει τη μοίρα του. Η Ενοποίηση δεν είναι απλώς μια γεωπολιτική αλλαγή – είναι μια έκφραση της δύναμης, της θέλησης και της ωριμότητας ενός έθνους που είναι έτοιμο να πολεμήσει για τη δικαιοσύνη.